

**RENÉ VAN COLLEM
DRUMMER VAN DOE MAAR**

ZIJN BIOGRAFIE

Heroïne godverdomme

René van Collem
Drummer van Doe Maar

Zijn biografie

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

Inhoud

Voorwoord	7
Ouverture (De inleiding)	11
Pa & Ma	17
Little Drummer ♪ Boy	23
De Eerste X	31
Doris Day en andere (brok)stukken	37
Heroïne god-verdom-me!	43
Is dit Alles?	57
‘Grand Le Mans’	67
‘Rampgebied’	73
License to Kill	89
No-flyzone	101
Kamer zonder uitzicht	115
Cold Turkey	131
Jail, House & Rock	147
Lajeninaje	159
De Reddende Engel	179
Doos van Pandora	203
Symphonica in Liefde	225
‘De’ Methode	239
Dankwoord	251

Voorwoord

De eerste keer dat ik René ontmoette, liep hij op één schoen – een versleten gym. Hij zag er ziek, moe en afgeleefd uit. Maar wat wil je ook, als je jarenlang straatjunk bent en al je geld, tijd en energie gaan zitten in het verkrijgen van het volgende shot? Toch waren die ene gym en dat afgeleefde gezicht niet het eerste wat mij opviel toen ik de deur van het meditatiecentrum voor René opende. Ik zag vooral een prachtige ziel die wanhopig op zoek was naar licht, liefde en waarheid.

En zo begon de onwaarschijnlijke vriendschap tussen de junk en de yogi die tot op de dag van vandaag voortduurt. Ik begon René wekelijks les te geven en nam hem – tegen het advies van mensen in mijn omgeving in – ook wel eens mee naar huis voor wat eten en rust. Ik heb er nooit aan getwijfeld of dat wel verstandig was. En mijn vertrouwen werd beloond. Al moet ik eerlijk toegeven dat ik iedere week weer benieuwd was of hij zou komen opdagen. Maar voor zover ik me kan herinneren stond hij altijd weer voor de deur – al dan niet op één gym.

Beiden hebben we in die tijd gevoeld dat er iets groters was dat ons met elkaar verbond. We begrepen beiden

ook waarom René gebruikte: niet alleen om de harde werkelijkheid van het dagelijkse leven te ontvluchten, maar vooral om in contact te komen met hogere sferen. Ik vermoed dat dat voor veel drugsgebruikers geldt. Drugs kunnen – in ieder geval in het begin – helpen om poorten te openen naar andere werkelijkheden. De kunst is natuurlijk om dat ook zonder drugs te ervaren.

In diezelfde periode gaf ik wekelijks les aan drugsdelinquenten in de Bijlmerbajes en ook bij hen zag ik het verlangen naar transcendentie, verlichting, verlossing of hoe je dat ook wilt noemen als de belangrijkste achterliggende drijfveer om te gebruiken. Als ik hun vertelde dat er ook zoiets was als een *natural high*, die bovendien gratis is en voor ieder mens op ieder moment verkrijgbaar, dan knapten ze zienderogen op. Als ik er dan bij vertelde dat ze mazzel hadden dat ze in de bajes zaten, omdat ze nu eindelijk tijd voor contemplatie en reflectie hadden (‘Weten jullie wel hoeveel geld mensen “buiten” over hebben om een paar weken in een klooster door te brengen om zichzelf terug te vinden?’), dan klaarden de gezichten nog meer op en gingen ze vaak dapper aan de slag om de beginselen van meditatie te leren.

Het verlangen naar die *natural high* en naar de liefde die ons allemaal uiteindelijk verbindt, is wat René en mij aan elkaar verbond en ons tot zielenmaatjes maakte – al liepen onze paden schijnbaar ver uit elkaar. Wat ook meehielp in onze vriendschap, is dat ik zelf ook bepaald geen engeltje was geweest. Voordat ik in staat was de deur van het meditatiecentrum voor René te openen, had ik er ook minstens tien jaar opzitten van seks, drugs en rock ’n’ roll. Ik snapte hem daardoor maar al te goed!

Nadat we elkaar enkele maanden wekelijks zagen voor de meditatie sessies, besloot René om definitief af te gaan kicken in de Lievegoed kliniek. Ik ben hem daar op gaan zoeken en zag dat hij in goede handen was bij de antroposofen, die niet alleen goed zorgden voor zijn fysieke toestand en hem doorzaagden over zijn jeugd, maar ook ruimte lieten voor zijn geestelijke hogere aspiraties.

Na zijn afkick, die zoals u in dit machtige boek kunt lezen, niet van de ene op de andere dag en zonder vallen en opstaan verliep, verloren we elkaar een paar jaar uit het oog. Ik had mijn handen vol aan het schrijven van boeken en het geven van lezingen over de kunst van verlicht leven en René was bezig om een ‘gewoon’ leven op te bouwen.

Toen hij op een dag – nu een jaar of drie geleden – weer belde, was het alsof we elkaar de week tevoren nog hadden gesproken. We maakten een afspraak en sloten elkaar weer in de armen. Het was duidelijk dat René inmiddels aan de goede kant van de streep leefde en alleen nog aan het zoeken was naar een nieuwe invulling van zijn leven. We bespraken de mogelijkheid om samen films of muziek te maken om de wereld (nou ja, Nederland) wat meer in het licht te zetten.

Niet lang na deze hernieuwde ontmoeting introduceerde René me bij zijn Geheime Wapen: God in de vorm van een vrouw. Zijn relatie met Margaretha de Vries was steeds hechter geworden en ik snapte heel goed waarom. Als er ooit een wezen rondloopt dat geboren lijkt te zijn om de kosmische liefde te belichamen, dan is het Margaretha wel. Haar hart is zo groot dat René er makkelijk inpaste, zelfs als hij zo nu en dan terugviel in oude gewoonten en weer even ‘pleite’ was.

Het boek dat u – beste lezer – in handen heeft, is daarom niet alleen het verhaal van een moedige man die dwars door de hel reisde op zoek naar het licht, maar ook het verhaal van een liefdesgeschiedenis tussen een man en een vrouw die beiden beseffen dat alleen de Bron hen waarlijk kan voeden. Het is de basis van hun relatie en een inspiratie voor hun omgeving.

En als het even niet lukt – wat best voorkomt, omdat ze beiden ook gewoon mens zijn – dan weten ze in ieder geval de weg weer terug te vinden. Dat is ook de reden dat René en Margaretha behoren tot mijn dierbaarste vrienden: ze kunnen niet alleen mooi over de liefde en de duisternis vertellen, maar zijn ervaringsdeskundigen.

Rest mij nog te zeggen, lieve René, dat ik blij ben dat we vrienden zijn en dat ik supertrots ben op het eerlijke verslag van je bijzondere reis. Ik vermoed dat veel mensen zichzelf – als ze waarlijk durven kijken naar hun demonen – erin zullen herkennen en er hoop uit kunnen putten. Tot slot: ik heb in die tijd net zoveel van jou geleerd als jij van mij. Niet voor niets schreef ik op de flaptekst van mijn tweede boek *Verlicht Leven*: ‘Als je naar het licht wilt, moet je je schaduw meenemen.’ Dat is wat jij deed en doet en ik bewonder je erom.

Je vriend op het glibberige pad naar steeds meer licht,

Tijn Touber (Oprichter/gitarist van ‘Lois Lane’,
auteur van *Spoedcursus verlichting*)

Ouverture (De inleiding)

Met het lood in mijn schoenen loop ik door de gangen van de kliniek in Amsterdam.

Weer een poging! De zoveelste, ik ben inmiddels de tel al lang kwijtgeraakt, twintig, dertig keer?

Vreselijk, de schaamte en het diepe hopeloze gevoel.

Hoofd naar beneden, angst in mijn hart, geen enkel vooruitzicht en vooral geen garantie van slagen.

Die kun je namelijk nergens krijgen.

Maar dan toch maar weer er tegenaan, met volle kracht, al is dat meer dan ik mezelf, mijn lieve moeder en mijn grote liefde Margaretha, de enige overgeblevenen van alle familie en vrienden, kan bieden. Ik geloof er zelf namelijk niet meer in, maar moet het doen.

Wat een bijzonder en tegelijk schaamtevol bestaan had ik geleid. Aan de ene kant ben ik de zoon van Simon van Collem, die meeging naar de grote filmstudio's en die langskwam bij de grote Hollywoodsterren en vervolgens succesvol drummer van onder andere Doe Maar werd, op zijn negentiende op Pinkpop speelde, en bij andere topbands en met fantastische muzikanten

kon spelen, en aan de andere kant een zielige junk die loog, stal, inbrak en van ellende aan elkaar hing.

Detoxen, thuis afkicken, langere opnames, eideloze gesprekken, tranen, zweet (letterlijk) en ondraaglijke zielenpijn, dat was de optelsom van een bijna dertig jaar durende harddrugsverslaving.

Heroïne, methadon, coke, crack en wiet waren de ingrediënten voor het recept van zelfdestructie.

Wiet was eigenlijk standaard aanwezig in mijn leven, dat was toch niet het probleem? Nee, die harddrugs waren de oorzaak van alle ellende.

Ik was best wel eens een maandje of korter clean geweest van coke en heroïne hoor, maar helemaal niks gebruiken was zelden of hooguit zeer kort gelukt.

Meestal kon ik wel tijdelijk clean worden voor een project als een reis, band of andere motiverende zaken.

Maar puur voor mijn eigen leven, ziel en zaligheid, nee.

Op methadon leven was voor mij ook een soort van clean zijn, dan kon ik ‘aardig’ functioneren.

Zoiets als een auto die met plakband en lijm bij elkaar wordt gehouden totdat hij door de scherpe bochten van het leven eruit vliegt en piepend en krakend keihard tegen de vangrail knalt om vervolgens total loss te worden verklaard.

Die vangrail bestond grotendeels uit mijn moeder, verdere familie en lieve vrienden die tevergeefs probeerden de schade beperkt te houden.

Tja, het was diepe ellende zonder uitzicht, zonder einde, voor iedereen die om me gaf.

Maar deze afkickpoging was anders.

Ik had namelijk de meest fantastische vrouw in mijn

leven ontmoet, Margaretha, een engel die verscheen ondanks, maar misschien ook wel dankzij dat ik mij in een totaal uitzichtloze en diep donkere periode bevond. Onze ontmoeting had een totaal onverwacht resultaat opgeleverd.

Toen ik haar leerde kennen, was ik een trieste figuur die niets te bieden had, geen geld, werk, huis (ik woonde op mijn 47e weer bij mijn moeder) of leuke snoet. Die was behoorlijk getekend door het gebruik in mijn leven.

Maar binnen, verscholen onder een diepe laag 'stof', was mijn hart al heel lang op zoek naar bevrijding, naar echte Liefde en Licht, en hunkerde ik naar een zinvol bestaan.

En dat alles werd heel sterk geactiveerd toen ik haar leerde kennen.

Alsof we elkaars hart al kenden op een diepe manier.

Pure magie was het. Die door alle aardse beperkingen van mijn leven en de toestand waarin ik verkeerde heen beukte, met een enorme kracht die ik nooit eerder gevoeld had.

Dit maakte alles anders, want eigenlijk had ik me er bij neergelegd dat het niks meer zou worden met mij.

Dan maar verslaafd en verloren. Ik had de kracht en moed niet meer; die gaat namelijk op heel natuurlijke wijze naar de kloten door het drugsleven.

Maar deze vrouw stak het licht weer aan bij me om de moed te verzamelen voor een laatste, allesomvattende actie er echt iets van te gaan maken.

Dat is de ene kant van het verhaal.

De andere kant was dat ik simpelweg niet meer verder kon! Niet naar voren of achteren, links of rechts, de koek was zo vreselijk op, alle credits waren verspeeld, ik had er een te grote puinhoop van gemaakt, het ‘spel’ was over.

Mijn leven als verslaafde was op.

Als het mij niet zou lukken om echt door alle shit heen te gaan en het clean zijn op te pakken, dan ging ik dood – en ik wist het.

Het ‘grappige’ van mensen die verslaafd zijn, is dat je natuurlijk alles weet van je favoriete rotzooi, maar geen idee hebt hoe het is om echt zonder te leven.

Ondanks dat ik veel klinieken had bezocht, talloze gesprekken had gevoerd en vaak was afgekickt, wat op zich ervaring en kennis met zich meebracht, had ik geen idee hoe ik een echt totaal clean leven kon leiden en geestelijk gezond kon worden – laat staan een gelukkig en blij iemand.

Want bij mijn verslaving hoorde depressie, ‘afgeslotenheid’, sociaal ‘gehandicapt’ gedrag, gekte (dat word je vanzelf van heel veel drugs) en een bijna constante gespannenheid.

Ik dacht natuurlijk wel dat ik het allemaal wist, bloedeigenwijs als ik was. Maar wat ik vooral liet zien was het tegendeel daarvan.

Mocht het me wel lukken om vanaf dat moment van de dope af te blijven, dan zou alles in mijn leven heel anders kunnen gaan worden, dat gevoel had ik wel. Maar ik moest het eerst nog wel ‘even’ laten zien.

Hoe was ik toch in godsnaam beland in deze diepe ellende? Want dat is waar elke verslaafde in terecht komt, vergis je niet!

Dit is niks geen romantisch en spannend verhaal over seks, drugs en rock & roll, maar een triest en duister levensverhaal over iemand die ongelooflijk mooie dingen heeft meegemaakt, talentvol en creatief als drummer is, en onwaarschijnlijke, te gekke kansen heeft gekregen, en die de echte hoogtes en dieptes van het leven kent.

Hoe zou ik hier in hemelsnaam uit kunnen komen, en wat moest ik ervoor doen?

Pa & Ma

Geboren te Amsterdam op 04-11-1961.

Met vader Simon van Collem, moeder ‘Puck’ en mijn negen jaar oudere broer Pim woonden we in de Lekstraat te Amsterdam.

Na mijn tweede levensjaar zijn we naar Zandvoort verhuisd.

We woonden in een groot huis aan de duinen, mijn vader was succesvol, na de oorlog had hij zich stapsgewijs opgewerkt van jongste bediende bij Tuschinski tot journalist en later tot televisiemaker.

Voor de wat oudere generatie lezers was Simon van Collem een begrip, het icoon der Nederlanden wat betreft het overbrengen van alles wat met film te maken had.

Een hele knappe prestatie in een tijd waarin het moeilijk was om na de oorlog überhaupt iets op te bouwen, en ook zeker gezien zijn traumatische achtergrond.

Simons vader overleed plotseling, op jonge leeftijd, zijn zusje stierf na een fietsongeval aan een hersenbloeding die niet was opgemerkt in het ziekenhuis, en zijn moeder – die inmiddels hertrouwd was – en stiefvader vonden de dood in het vernietigingskamp Auschwitz.

Het grootste deel van de overige familieleden overleefde de oorlog ook niet, onder het meedogenloze be- wind van de jodenhatende nazi's.

Zelf was hij net op tijd ondergedoken op een boer- derij, met een vals persoonsbewijs op naam van Eugè- ne de Winter, vlak voordat hij werd opgeroepen voor 'transport'.

Na de oorlog had hij vrijwel geen familie meer, alleen nog twee nichten en een neef.

Dit moet onverstelbaar pijnlijk en buitengewoon moeilijk voor hem zijn geweest.

Ook voelde hij zich zeer 'schuldig' omdat hij de oor- log wel had overleefd en zijn naasten niet.

Deze zeer tragische gebeurtenissen vertel ik nu even in een paar zinnen, maar zij gaven Simon een levens- lang trauma waar hij nooit overheen is gekomen.

Regelmatig hoorde ik van mijn moeder dat hij vrese- lijke nachtmerries had.

Hij kon totaal niet omgaan met zijn emoties, wat in zijn gedrag duidelijk naar voren kwam.

Mijn moeder zat het ook niet bepaald mee; ze kwam uit een gezin van zeven kinderen, waarvan zij de jongste was.

Haar vader, die ondanks het feit dat hij een goede baan had bij Philips als ingenieur/tekenaar, voelde zich achtergesteld vanwege zijn joodse achtergrond, wat zich uitte in paranoïde gedrag buitenshuis en agressief gedrag binnenshuis.

Zijn loon maakte hij wekelijks op in de stad aan uit- gaan, vrouwen en 'gezelligheid', om vervolgens het ge- zin met niets achter te laten.

Na de oorlog kregen ze het bericht dat hij opgehangen was door de Duitsers, gegrepen tijdens een poging om in zijn eentje naar Zwitserland te vluchten.

Tijdens de oorlog was 'Puck' (mijn moeder), de jongste van het gezin, alleen met haar moeder ('Mams'), en vrijwel zonder eten of geld, in Amsterdam, dat bezet werd door de Duitsers.

Haar broer Sjors werd tijdens een razzia opgepakt en naar een kamp gebracht.

Regelmatig werd er op de deur geklopt door de SS of SD om te kijken of er joden aanwezig waren. Haar moeder blufte en wees op bijna brutale wijze op haar eigen niet-joodse identiteitsbewijs.

Alleen Puck haar vader was joods. Eigenlijk was ze dus halfjoods, maar daar maakten de Duitsers geen punt in haar voordeel van, mochten ze Puck ontdekken.

Ook zij heeft hier natuurlijk de nodige mentale klappen aan overgehouden.

Simon liet mij soms zwart-wit foto's zien van opgehangen, gemartelde en vergaste joden, waar dan nazi's triomfantelijk naast stonden.

Gruwelijke taferelen waar ik op zeer jonge leeftijd niks mee kon.

Het was zijn manier om mij bij te brengen wat er gebeurd was met zijn familie, en natuurlijk ook mijn familie, al heb ik ze nooit gekend.

Mijn ouders waren zwaar getraumatiseerde mensen die zonder enige vorm van therapie of gesprekken over hun verleden een relatie begonnen.

Het zal niemand verbazen dat hun relatie niet bepaald vlekkeloos verliep, gezien hun onverwerkte achtergrond.

Het was een naoorlogse tijd waarin je als mens en zeker als jood zeer dankbaar mocht zijn überhaupt nog in leven te zijn en waarin therapie niet vanzelfsprekend was.

Beiden hadden ze de overlevingstactiek ontwikkeld om nergens over te praten en gevoelens, zeker van moeilijker aard, compleet te negeren.

Deze tactiek werkte echter niet naar behoren en het verleden kwam dan in andere, ruwere vormen naar buiten.

Bij Simon resulteerde dat in driftbuien, ruziemaken en vreemdgaan.

Zelden werd hij hiermee geconfronteerd, maar als dat gebeurde, ontkende hij zeer stellig zijn gedrag en daden.

Hij had een grote, dikke muur opgetrokken waarin alle emoties ‘veilig’ verborgen bleven en waarop alle pijlen der realiteit afketsten.

Mijn moeder Puck was de tegengestelde richting ingeslagen.

Zij was afwezig aanwezig en deed net of er niets aan de hand was, kaken op elkaar en proberen een situatie die ver over de houdbaarheidsdatum ging goed te houden.

Zij kon niet ‘goed’ ruzie maken en kon niet op tegen Simon die verbaal sterk agressief was.

Dit alles resulteerde in een gespannen en onveilige sfeer waar iedereen onder leed, zij zelf ook.

Op dagelijkse basis was er ruzie om niets, vanaf het moment dat Simon thuiskwam.

Wanneer zijn sleutel in het slot draaide, sloeg de spanningsmeter onmiddellijk uit.

Een moment dat zeer bepalend is geweest voor de rest van mijn leven kan ik me nog goed herinneren.

Ik was misschien zes jaar en er was weer eens ruzie. Ik kwam naar beneden. Met al mijn moed verzameld en erg geëmotioneerd stond ik daar op de onderste tree van de trap.

Ik wilde dat het stopte, ik wilde hun een halt toeroepen.

Ik verlangde hevig naar een veilig en liefdevol thuis en riep: 'Willen jullie nou eens ophouden met ruzie maken?!'

Met alle kracht die ik in me had.

Waarop zij antwoordden: 'Maar we maken helemaal geen ruzie!'

Op dat moment viel er bij mij een soort grote kluisdeur dicht in mijn gevoel; het ontkennen van dat wat ik dagelijks meemaakte was zeer pijnlijk, frustrerend en heel verdrietig.

Hun antwoord vaagde mijn hoop en geloof in een betere situatie weg.

Ik was een bang en introvert jongetje dat al vroeg op slot ging en geen zin in het leven had.

Een aantal jaren daarna was ik op een punt beland waarin ik niets meer van hen wilde weten en zij me ook niet meer mochten aanraken.

Ik was vervreemd van mijn ouders en mijn hekel aan Simon groeide uit tot haat.

Heel lang heeft het geduurd, tot een jaar voor zijn dood, pas toen kon ik hem een kus geven. Een dag voordat hij overleed kocht ik zijn favoriete ijs voor hem, in Zandvoort, bij Geraudi.

Met mijn moeder is het contact sneller verbeterd toen

ik ouder werd en haar nodig had om te (over)leven in mijn drugsverslaving.

Sowieso speelde mijn lieve moeder Puck de jaren daarna een essentiële rol; zonder haar was ik er allang niet meer geweest.

Zij verdient dan eigenlijk ook een eigen hoofdstuk in dit boek en een *medal of honour* in deze dertig jaar durende *war on drugs* die ze samen met mij en soms tegen mij voerde.

HEROÏNE GODVERDOMME RENÉ VAN COLLEM

Heroïne godverdomme is het eerlijke en aangrijpende levensverhaal van René van Collem, drummer bij Doe Maar. René begon als 18-jarige jongen als drummer in de beroemdste Nederlandse band ooit, maar zijn heroïneverslaving maakte het spelen in de band uiteindelijk onmogelijk. Toen hij ging stelen van bandleden en fans was zijn tijd bij Doe Maar voorbij, maar zijn verslaving niet. Meer dan 30 jaar later schreef hij zijn levensverhaal, eindelijk clean en gelukkig met zijn grote liefde Margaretha en na een onvergetelijke comeback bij Doe Maar. *Heroïne godverdomme* is een verhaal van roem, rock-'n-roll, een keiharde val en een glorieuze wederopstanding.

Lieve Lieve René, wat een comeback!!! Je bent een held.
- Henny Vrienten over René van Collem bij zijn terugkeer als drummer van Doe Maar tijdens de Symphonica in Rosso-concerten

*Een dapper boek dat het verdient om gelezen te worden.
Een lichtpuntje voor allen die zich uit de schaduw van een
verslaving omhoog worstelen.* - Ernst Jansz

*Een van de meest rauwe, confronterende, snoeiharde én
goudeerlijke Nederlandse muziekbiografieën ooit.* – De Telegraaf

Het eerlijke verslag van zijn bijzondere reis.
– Tijn Touber, auteur van *Spoedcursus Verlichting*

9 789021 556598 >

www.kosmosuitgevers.nl

KOSMOS

NUR 661/728

Kosmos

Utrecht/Antwerpen

